

HERBÁR
MYŠLIENOK

Lubomíra Stančeková 6.

WWW.EVANJELIZACIA.EU

HERBÁR MYŠLIENOK

*Lubomíra
Stančeková 6.*

Cenzor:

prof. Mons. Jozef Jarab, PhD. 12. 1. 2014

NIHIL OBSTAT:

Spišská Kapitula 26. 1. 2014

doc. ThDr. PaedDr. Mons. Jozef Bielač, PhD.

3

IMPRIMI POTES:

Bratislava č. 22/2014, zo dňa 11. 2. 2014

P. ThLic. Jozef Noga, CM.

© P. Prof. Ľubomír Stanček, PhD., CM.

Realizácia a design: PaedDr. Júlia Kubicová

ISBN 978-80-89570-05-8

EAN 9788089570058

1. Mnoho kresťanov si ešte ani dnes neváži význam sviatosti krstu. Môžeme povedať, že sa stretávame s nesprávnym zmýšľaním o sviatosti krstu. Väčšina tých, čo prichádzajú žiadať o krst svojich detí, to berie ako zvyk, tradíciu, ale cítia aj to, že je potrebný pre spásu, hoci, oni sami často nepraktizujú záväzky krstu.

2. Ak sme zmeškali vlak alebo lietadlo, môžeme pokračovať nasledujúcim spojom. Môže niekto z nás povedať, že keď dnešnú vážnu výzvu nezrealizujeme vo svojom živote, že dostaneme túto milosť od Boha ešte raz? A práve preto, chceme urobiť prvý krok alebo ďalší krok, a to v práci so Svätým Písmom.

3. Štít viery znamená, že veríme viac Bohu (jeho Slovu) ako zlému duchovi. Lebo ak sa niekto bojí, že nám Pán Boh zakazuje rozmýšľať, o čo viac máme potom rozumových argumentov veriť diablove...?

4. My dnes nemlčíme a nechceme mlčať, pretože sme uverili v moc učenia Ježišovho evanjelia.

5. Boh často dopúšťa bolesť, utrpenie, chorobu - z lásky k nám. Pretože nás miluje. Bolesťou lieči a uzdravuje. My sa zvykneme Bohu rúhať, pýtať sa: prečo? A práve vtedy je výhodnejšie a správnejšie, keď sa z iného pohľadu zadívame na svoje utrpenie, bolesť či chorobu.

6. Počúvajte jeho hlas v tichu svojej duše. On nemlčí. On hovorí... a často, ale my sa zdráhame ho počuť. On nás pozýva za sebou. Oslovuje nás, aby sme radikálne zmenili postoj k hriechu, či už vo vzťahu k sebe, k Bohu, k blížnemu alebo k veciam a udalostiam. Alebo nás vyzýva, aby sme neklesali do malomyseľnosti, neupadali do pesimizmu, nepoddávali sa strachu, nezúfali si..., aby sme zintenzívnili svoj vzťah k hodnotám, na ktoré on poukazuje a ktoré sú neodmysliteľné pre našu spásu. Nehovorí snáď práve mne, aby som venoval viac času modlitbe, duchovným veciam, svojej duši, venoval sa rodine, rodičom, deťom?

7. Ak budete takými kresťanmi, akými máte byť, zapálite celý svet!

8. Je potrebné, aby sme si uvedomili luxus svojho egoizmu, sebecka. Uvažujme, či si dnes svojím správaním nepripravujeme budúce utrpenie sebe, rodine, okoliu? Pýcha dokáže človeka pozbaviť súdneho rozumu.

9. Ak aplikujeme toto povzbudenie na seba, presvedčíme sa o veľkej moci lásky Pána Ježiša, že aj v dnešnej chorej, často beznádejne vyčerpanej, sklamanej a unavenej dobe, má Ježišove slovo svoju moc. Je krásne, keď si uvedomujeme, že cez nás svet uzdravuje, nás uznal za hodných svojej veľkej lásky, aby sme iným pomohli nájsť hodnoty života.

10. Pre každého z nás, je dnes dôležité: zmeniť svoj život vo svojom vnútri. Prehĺbiť svoju vieru. Čas pôstu je ten vhodný čas, keď môžeme urobiť vážny, možno rozhodujúci či rázny krok pre svoju dušu. A to je zaiste mementom každého z nás.

11. Bezpochyby je potrebné Písmo čítať, meditovať nad ním, ale najmä ho vovádzať do praxe. Ak takto postupujeme, realizujeme Ježišovu výzvu z evanjelia.

12. Máme svoje životné plány, sny, pred-savzatia a nie je zriedkavé, že jedno stretnutie, jedna udalosť ich zmení. V našom živote došlo už k mnohým stretnutiam a zmenám. Nemusíme snívať, čo by bolo, keby sme sa neboli stretli, nebolo by manželstva, kde by sme bývali, čo by bolo...? Realita je dnes taká, aká je. Aj s Ježišom sme sa už mnoho rás stretli. Iste vieme povedať, že strenutia s ním zmenili náš život. Koľkokrát to bolo?! Potom sme dlho prežívali pokoj, radosť, ale aj vážne chvíle. Zobudili sme sa po hriechu, ne-vere, spoznali sme nezmysel dovtedy žitého života.

13. Utrpenie nás často vedie k hlbšiemu zamysleniu nad zmyslom a cieľom nášho života. Nejednen prípad utrpenia a choroby hovorí nie o treste, ako sa to na začiatku či pri prvom pohľade mohlo zdať, ale je to požehnanie pre ďalší život na zemi a taktiež aj pre spásu duše.

14. Modlime sa za tých, čo prestupujú cirkevný príkaz: „V nedeľu a v prikázaný sviatok, zúčastniť sa na celej svätej omši.“

15. Keď chceme aktuálne zrealizovať Ježišove slová, uvedomujeme si, že nech sa kňaz nikdy osobne nepriberá na také práce, ktoré možno zveriť aj laikom. Laici nech ponúknu svoje schopnosti, vedomosti, skúsenosti, nadanie a vzdelanie tam, kde ich má Boh.

16. Na utrpenie sa môžeme pozeráť aj ako na službu. Utrpenie často človeka prebúdzá z ľahostajného života. Keď je zdravý, podceňuje svoje zdravie. Utrpenie je akoby oheň, ktorý čistí zlato od špiny. Utrpenie často prebúdzá naše svedomie. Človek vtedy vedome a dobrovoľne podniká všetko preto, aby odstránil to, čo spôsobuje bolesť.

17. Pán Ježiš aj dnes prejavuje svoju moc. Uzdravuje, lieči, dáva zmysel života. Počína si skutočne ako Pán celého sveta, Pán ľudských srdc, Pán duší. Používa na to rôzne nástroje, vedu, kultúru, rôzne prostriedky i ľudí.

18. Byť kresťanom v dnešnej dobe vyžaduje mnoho síl, odvahy či nadšenia. Je správne, keď svoje kresťanstvo vyznávame nielen slovami, ale predovšetkým svojimi skutkami.

19. Vidíme, že svet nám často nedá vyčerpávajúcu odpoveď na utrpenie. Čo svet nemôže dať, to nám dáva Ježiš, viera, tomu nás učí Cirkev. My vieme, že naša vlasť je v nebesiach. A práve pohľad na utrpenie cez Ježiša dáva hodnotu, ktorej sa nič nevyrovná. Svedkami a vzorom sú nám mnohí mučeníci, vyznávači, bratia a sestry rôzneho veku, stavu, v každej dobe.

20. Jedná sa o náš návrat k Bohu, a to zmenou spôsobu myslenia. Cirkev nás oslovuje a poukazuje, že potreba zmeny zmýšľania, to známe "metanoia", znamená zmeniť svoje vnútro, zmeniť svoje postoje k veciam, ľuďom, udalostiam, a to vo svetle učenia Krista. Žiť v učení pravdy. Nasledovať Krista.

21. Ježiš nechce, aby sme boli farizeji, aby sme konali niečo len navonok, pre oči. Ježiš nás vyzýva k vnútornej premene, zmene zmýšľania. Pokánie, ktoré od nás žiada, je na mieste.

22. Boh nestvoril smrť. On, večný a živý, sprostredkoval život, ktorý dáva navždy.

23. Kto z nás sa ešte nestretol so slovom pokušenie? Zaiste všetci. Ved' sám Pán Ježiš v modlitbe, ktorú naučil apoštolov, nám prikazuje prosiť: „a neuved' nás do pokušenia“. S pokušením rôzneho druhu i obsahu sme sa zaiste už mnohokrát stretli i vo svojom živote. Iste sme premýšľali o náplni slova “pokušenie“, ako sa s ním vysporiadať, ako nad ním zvíťaziť.

24. Cirkev nám ponúka nielen priestor, čas na pokánie, ale aj osvedčené spôsoby. Prosme však aj o silu a milosť vytrvať.

25. Keď zlá myšlienka v tebe vzniká a keď ju potlačíš, nepoškvrní sa ňou tvoje srdce. Ak ju ponecháš dlhšiu dobu v srdci, ťažko a s mnohými námahami ju odtiaľ odstrániš.

26. Sú pokušenia, ktorým sa nedá ináč zabrániť, iba útekom. Nie je to zbabelosť, ale treba viac síl k úteku z miesta, od osoby, od vecí. Sv. Ambróz radí: „Chráňme sa rozpálenej žiary svetských vášní, ináč nás stihne osud podobný, aký stihol Ikara, ktorého krídla sa horúcim slnkom zničili a zahynul.“

27. Boh, pre naše dobro, môže na nás dopustiť určitú skúšku. Prečo? Chce nás posilniť. Boh chce vyskúšať našu vernosť. S Božou milosťou dokážeme zvíťaziť.

28. Keď však milujeme svoj život, nie je nám ľahostajná naša duša, spása, robíme oveľa viac, ako je príkaz. Vieme, že takouto činnosťou narastá radosť v duchovnom živote. Vieme sa viac tešiť z duchovného dobra a skôr dokážeme zvíťaziť nad zlom, hriechom. To je pre dušu akoby svetlo. Kto zažije také svetlo, vie si ho vážiť, chrániť a aj sa s inými podeliť.

29. Počúvaj hlas svojho svedomia. Počúvaj hlas tých, ktorí ti chcú dobre. Opusť rýchlo spoločnosť, odtrhni oči od obrazovky, obrazu, nedotýkaj sa toho, čo nemôžeš či nechceš vlastniť. Pokušenie neprichádza priamo od Boha. Pokušenie je dielom nepriateľa našej duše.

30. Dnes si kňaz, i ten čo chce byť kňazom, pripomína, čo to znamená spolupracovať s Bohom a byť "dobrým pastierom".

31. Je správne, že sami sebe nekladíme masku na tvár. Sú ľudia, ktorí sa nikdy neukážu, akí vlastne sú. Najčastejšie sú ľuďmi dvoch tvárí. Dávajú si masku; sú iní, keď sa rozprávajú s kňazom, a iní, keď rozprávajú s ľuďmi proti Cirkvi. Často do tejto skupiny patria ľudia duchovne chorí. Ľudia, ktorí sa boja byť sebou samým, a preto si dávajú masku. Vedia hrať divadlo vo svojom živote, ale na svoju škodu.

32. Vieme, že nie je dobrý ten otec, ktorý všetko dovolí svojim deťom, ale ten, ktorý učí svoje deti zvíťaziť nad zlom, hriechom, a tak si získať zásluhy. Dobrý otec vhodným spôsobom skúša deti, aby za iných okolností vytrvali v konaní dobra a zvíťazili nad zlom. Dobrý otec nepovie, mňa do teba nič, rob si, čo chceš! Dobrý otec má starosť o svoje dieťa. Dobrý otec podá dieťaťu aj horký liek, ba vloží dieťa aj do rúk chirurga, len aby ozdravelo a žilo.

33. Pod "útekem" naozaj vidím odchod k modlitbe a práci. Ved' čo iného je „odchod“, ak nie „útek“?

34. Uvedomujeme si našu úlohu - pomáhať ku spáse duší bratom a sestrám z nášho okolia? Je správne, že nielen slovom, povzbudením, ale i modlitbou za nich a svojím príkladom sme im vzorom.

35. Keď svet uvidí vieru v našich skutkoch, tým skôr svet prijme utrpenie Krista za svoje, skôr sa rozmnožia naše rady a bude nás viac. Keď Ježišove slová o odumieraní pšeničného zrnka hoci ticho, ale v poslušnosti plníme, pomáhame priviesť ďalších ku Kristovi. Uvedomujeme si, že Kristus zomrel aj za nich. Aj oni sú zahrnutí do zmluvy o ich spásu.

36. Pre nás to znamená, že nestačí o utrpení Krista len rozprávať. Je potrebné Krista nasledovať. Po každej sviatosti zmierenia je potrebná zmena života.

37. V mnohých farnostiach je zážitkom byť na omši! Spev, dôstojná atmosféra, plný kostol, čítania čítajú dospelí, často manželia, zbor má svoje hudobné vložky, okolo oltára mnoho miništrantov. Nik sa nerozpráva, nehrá, neobzerá, ani za kostolom nik nestojí.

38. Diabol by nás chcel vtiahnuť do debaty o tajomstvách viery. Tajomstvá viery sú pre náš rozum práve tak silné, ako oheň pre naše telo. Nie, že by sme nemohli o čomkoľvek uvažovať, ale ak sme tým pokúšaní silno proti viere, vtedy máme utekať k Bohu o pomoc, lebo iba on nám môže dať silné zbrane proti týmto pokušeniam (svoju milosť).

39. Je smutné s bolesťou konštatovať, že svätá omša - tento veľký dar, ktorý sme dostali, nám zovšednel. Svätá omša sa často stáva povinnosťou ako radostným stretnutím. Málo sa hovorí o potrebe a význame svätej omše a ešte častejšie sa účasť na svätej omšiberie zo zvyku. Je potrebné si nielen pripomenúť, ale aj vziať pred seba slová: Zhromaždila nás vospolok láska Kristova. Viac pozitívne rozprávať o svätej omši. K účasti na omši treba povzbudiť, nie tak slovom, ale príkladom.

40. Uvedomujeme si, že smrti nikto z nás neunikne. Každý, kto prišiel na svet, zomrieť musí. Kristus však vstal z mŕtvych. Zvítazil nad smrťou.

41. Každá nedeľa je spomienkou na zmŕtvychvstanie Pána Ježiša. Preto v každú nedeľu sa zúčastňujeme na svätej omši, aby sme vždy znova čerpali posilu pre plnenie svojich povinností, ktoré rozhodnú o našej večnosti.

42. Hlavou sa mihne myšlienka, duša sa jej chopí, teší sa jej, a myšlienka prerastie v hriešnu myšlienku a žiadosť, a končí skutkom. Môžeme konštatovať, že rakovina duše vypukla. V srdci sa rozhorí hriešna vášeň, hriech sa stáva zvykom... Koľké nešťastia začali myšlienkou! A naopak.

43. Často si prosme požehnanie od tých, čo môžu žehnať. Rodičia, žehnajte svoje deti! Kto nosí na krku kríž, nech ho nenesí len ako ozdobu, ale ako znamenie, že chce byť stále spojený so svojim Ježišom, Vykupiteľom. Vtedy plníme vôľu Božiu. Vtedy sa stávame schopnými prijať milosti, ktoré sú nám skrze kríž udeľované.

44. Z mŕtvych vstať znamená dosiahnuť druhý breh, ktorým je večný Boh, nekonečná Láska.

45. Modlitbou Pán Ježiš zvíťazil nad pokušiteľom hneď od začiatku, a v poslednom boji svojej smrteľnej úzkosti, taktiež. Tak chápeme túto prosbu modlitby Otčenáša. Je to výzva k bdeniu našich srdc.

46. Augustín hovorí: „Ak mohol Boh naše telá stvoriť z ničoho, nebude môcť po druhý raz naše telá stvoriť z vlastnej hmoty? Kto mu zabráni, aby opäť urobil, čo už bolo, keď mohol urobiť skôr, čo nikdy nebolo?“

47. Kostol nie je na parádu. Kostol spája celú farnosť. Podľa návštevnosti a správania v kostole, si dokážeme vytvoriť mienku o farnosti.

48. Ježiš mohol ukončiť svoj život aj iným spôsobom. To, že vstal z mŕtvych, je pre nás jasná orientácia do ďalšieho života. Je potrebné, vždy sa vracáť k učeniu Krista.

49. Často a hlbšie uvažujme o tom, čo máme robiť a ako to máme robiť, aby sme 'vierou mali život v Ježišovom mene' (Jn 20,31).

50. Cirkev zasadil nebeský Hospodár ako šľachetnú vinicu. Pravý vinič je Kristus. On dáva život a plnosť ratolestiam, totiž nám, čo skrze Cirkev zostávame v ňom a bez neho nič nemôžeme vykonať.

51. To, že nás Boh prirovnáva k ovciam, necítíme ako urážku. Prirovnanie je veľmi krásne, jemné, a obsahuje pravdu a krásu, ktoré svoje naplnenie a cieľ nachádza v účasti na Božom kráľovstve.

52. Môžu sa natískať otázky: Prečo Zmŕtvychvstalému tak veľmi záleží na tom, aby učenici získali presvedčenie, že nie je duch? Prečo tak konkrétne prejavuje svoje telesné zmŕtvychvstanie, že prijíma pokrm? Odpoveď bude v tom, aby sme neohraničili svoju vieru len na duchovné veci, len na historického Krista a pritom zabudli na význam jeho telesného zmŕtvychvstania.

53. Práve na to pamätajme, keď musíme znášať kríže a ťažkosti života. Pred Bohom sa nedá ukryť. Nedá sa utiecť. Nebeský Otec nás vždy miluje.

54. Základnou povinnosťou človeka je predsa hľadať posledný cieľ svojho života a to je zmŕtvychvstalý Kristus. Bola by to fundamentálna chyba, kto by sa k svojmu poslaniu na zemi staval povrchno, nezodpovedne, zle.

55. U Zmŕtvychvstalého nachádzame istotu večného života.

56. Uvedomujeme si, že akt zmŕtvychvstania Krista, je od začiatku plný tajomstiev. Zmŕtvychvstanie Krista nie je iba obyčajný návrat do tohto sveta.

57. Z histórie vieme, že Cirkev vždy vo svojej dobe robila to, čo žiadal Boh. Či sa nestarala o kultúru, vedu, umenie, zdravie, o práva a povinnosti ľudí? Áno, stalo sa, a ďakujme aj za to, že niektorí členovia Cirkvi sa dopustili chýb a omylov. Vieme, že to nie Cirkev, ale ľudia. Cirkev je dielom Boha a nie človeka.

58. Aké to bude krásne v nebi, keď krása, ktorá tu dnes je a zajtra vädne, je tak okúzľujúca a vyvoláva v nás radosť.

59. Boh nás tak miluje, že chce byť stále blízko, chce, aby sme nemali ďaleko k nemu, keď stratíme pohľad na neho, alebo ak ho z vlastnej viny nebudeme počuť vo svojej duši.

60. „Bez prestania sa modlite“ to znamená, buďte blahoslavení - predbiehajte sa vo svätosti a žiadajte večný život od toho, kto ako jediný ho môže dať. A to je tá neustála modlitba - prosiť Boha, aby nás objal.

61. Každá nedeľa je spomienkou na zmŕtvychvstanie Pána Ježiša, a teda týždeň čo týždeň počas celého roka, si uvedomujeme veľkosť lásky Krista.

62. Prečo je dnes na svete tak málo Ježišovej lásky i napriek tomu, že už dve tisícročia vieme o učení Krista? Lebo nežijeme podľa Ježišových slov.

63. Vidieť Boha, z tváre do tváre, je nielen pravda, ale aj odmena, ktorej sa nedá prirovnať nič a nik. Najväčším šťastím pre človeka bude vedomie: Boh ma miluje.

64. V láske dáva človek druhému to, čo má najcennejšie. Milovať druhého znamená druhého obdarúvať. Znakom, že som milovateľný, je pocit obdarovania znamením pravej lásky.

65. Ak milujeme len Boha a nemilujeme blížneho, aká je to láska?!

66. Ako je to s pravou láskou? Čo sme ochotní pre lásku podstúpiť, čoho sa zriecť, vyvarovať, čo robiť? Vieme, že slová bez skutkov, mnoho neznamenajú. Prečo svet právom často neprijíma Krista, je náš život.

67. Láska zaväzuje! Kto žije lásku, bojuje o lásku, často musí viac trpieť, hoci býva menej populárny. Nevzdáva sa! V emóciách je opatrný, dáva prednosť pravde a má na pamäti ľudské slabosti. Povznáša sa nad urážky, vie odpúšťať, na spôsobené zlo zabúda.

68. Je správne, že chceme vystúpiť na Pánovu horu lásky a preniknúť do jeho Srdca, do ktorého sa nič poškrveného nemôže dostať.

69. Kristus žije v Cirkvi. Nik z nás nemôže beztrestne a ľahkovážne toto popierať. Kto nepatrí Kristovi, kto nenájde svoje miesto na zemi s Kristom, v jeho učení, kríži, utrpení, konaní dobra a oddanosti, ten nenájde ani svoje miesto v jeho Kráľovstve. Preto si znova pripomíname, že krstom patríme do Cirkvi, ktorej hlavou je Ježiš.

70. Nijaký hriech človeka, ktorý prejaví ľútosť nad svojím poblúdením, omylom či pádom, nezatvorí Srdce Ježiša. Srdce Ježišovo je otvorené pre všetkých. Cirkev sa zrodila z prebodnutého Srdca Krista.

71. V nebi budeme aj my viac milovať Boha ako na zemi, a v tom bude taktiež aj naša odmena. Milovať Boha je odmena a dar. Možno povedať, že to bude oceán šťastia lásky. Keď takto chápeme nebo, chápeme, že tento stav nie je vzdialený, ale situácia, v ktorej je Boh prítomný a my sme pri ňom.

72. Autorom chariziem je Duch Svätý, a tak môžeme povedať; veje kam chce, ako chce a kedy chce.

73. V Duchu Svätom dnes kozmos trpí v Kristovom utrpení. V Duchu Svätom je zmŕtvychvstalý Kristus prítomný. V Duchu Svätom je evanjelium životná sila. V Duchu Svätom je Cirkev trojičné spoločenstvo. V Duchu Svätom je autorita oslobodzujúca služba. V Duchu Svätom misionárske poslanie, ľudská práca je požehnané. Vidíme, že Duch Svätý je v Cirkvi.

74. Katechizmus nás učí, že tajomstvo Najsvätejšej Trojice, je najväčším tajomstvom našej viery a kresťanského života. Je to tajomstvo Boha, aký je sám v sebe. Toto tajomstvo je tak zdrojom všetkých tajomstiev viery; je svetlom, ktoré osvetľuje. Je to najzákladnejšie a najpodstatnejšie učenie v "hierarchii právd" viery.

75. Dostali sme najväčší dar, aký človek mohol dostať. Ježiš položil svoj život za každého z nás. Nazval nás priateľmi. Zostáva s nami vo svojej láske, ktorá rastie so zachovávaním jeho prikázania. Boh je ku nám bližšie, ako sme blízko sami sebe, keď zachováваме jeho prikázania.

76. Boh presahuje ľudské rozlišovanie pohlaví. Nie je muž ani žena, je Boh. Je zdrojom a vzorom ľudského otcovstva a matersstva, a neprekáža tomu, že nikto nie je otcom ako je Boh.

77. To, čo bolo pribité na kríži, to isté Telo jete. To, čo tieklo z prebodnutého boku Ježiša, tú istú krv pijete. Preto nie život, ale smrť prijíma ten, kto "pokrm Života" za symbol má a Krista za klamára pokladá.

78. Eucharistický Ježiš si zasluhuje našu pozornosť. Zo stretnutia s eucharistickým Kristom si odnášame milosti a dary, ktoré inde získať nemôžeme a ktoré sú pre náš život veľkým prínosom.

79. Odpustiť, zabudnúť a vstať - aké je to ťažké. A to vždy, po každej urážke. Prichádzajú do Cirkvi niekoľko metrov pred cieľom – pred smrťou. Prosia o prijatie a odpustenie. Pozeráme na nich s opovrhnutím a nedôverou. Váhame, či to myslia vážne. Ježišu, ty ich prijímaš. Dávaš im odpustenie aj na konci života. Nauč nás odpúšťať.

80. Boli, sú a budú pokusy ľudí znázorniť Najsvätejšiu Trojicu.

81. Je náš čas patriť výlučne Bohu. Naše kresťanstvo nemôže byť časom ilúzií. Nerozhoduje vek, postavenie, čo už je za nami, ale rozhoduje chvíľa, ktorú prežívame. Potrebné je, naučiť sa rozumieť Kristovi.

82. Nedeľa je deň spomienky na zmŕtvychvstanie Pána Ježiša. Je do deň pre dušu. Šesť dní je na prácu a siedmy na odpočinok.

83. Raz ma tak rozrušili myšlienky na večnosť a jej tajomstvá, že moja duša sa začala báť. Keď som ešte chvíľu nad tým uvažovala, začali ma trápiť rôzne pochybnosti. V tom mi Ježiš povedal: „Dieťa moje, neboj sa domu svojho Otca. Márne skúmanie prenechaj múdrom tohto sveta. Ja ťa chcem vždy vidieť ako malé dieťa. Na všetko sa s jednoduchosťou pýtaj spovedníka a ja ti odpoviem jeho ústami...“ Mala napísané svätica v denníčku.

84. Ježiš si praje od každého z nás odpoveď na jeho slová. Odpoveďou je áno i nie.

85. Je správne, že nám záleží na vzraste Božieho života v nás a v našom okolí. Nesúhlasíme s vypočítavosťou. Nesúhlasíme so špekulovaním. Zriekame sa lenivosti a každého hriechu.

86. Zástup bol zmätený, keď sa pokúšal zladať pôvod Mesiáša s bezvýznamnosťou miesta, akým bola Galilea. Túto otázku si ľudia nekládli prvý ani posledný raz. "Svätica predsa nemôže pochádzať z brlohu, akým je Kalkata!" "Pápež z komunistického Poľska, je to možné?" "Učiteľkou Cirkvi predsa nemôže byť dievča z bezvýznamného kláštora kdesi vo Francúzsku!"

87. Je potrebné, zriecť sa svojej pýchy. Pýcha je kúkoľom, ktorý nepatrí na Božiu roľu. Pýcha a každý hriech, zabránia vstúpiť do Božieho kráľovstva. Človek je pozvaný k životu v spojení s Bohom a má vyrásť v košatý strom, "libanonský céder".

88. Človek má hľadať vôľu Božiu a plniť ju vo svojom živote. Človek nesmie rezignovať. V Cirkvi má nádej.

89. Niekedy sa nám zdá, že Boh nás nepočuje. Snažíme sa zistiť všetkými silami, čo nám to chce povedať, a nič. Nevieme, nerozumieme... Zdá sa, že Boh mlčí. Ale, možno je chyba niekde inde. Možno sa len tak veľmi snažíme počuť, že vlastnou snahou prehlušíme Boží hlas. Alebo vôbec nečakáme, že by nám Boh niečo mohol povedať. „Preto tá, Pane, chceme dnes prosiť, nauč nás mať otvorené srdce, ktoré čaká na tvoju odpoveď, daruj nám srdce ochotné počuť iných a cez nich počuť tvoju odpoveď.“

90. Pri slove diabol, čert a podobných názvoch, by sme sa nemali smiať. Toto nie sú rozprávkové bytia. Diabol je realita. Diabol má aj dnes svojich otrokov, sluhov.

91. Mnohí, v mene svojho presvedčenia filozofie, šíria nenávisť. Nemôžu zniesť, keď iní majú svoju a inú filozofiu. Oháňajú sa krásnymi slovami, za ktorými je lož, klam a podvod.

92. Rob to, čo dokážeš a modli sa za to, čo nedokážeš a Boh dá, aby si to dokázal.

93. Boh nechce od nás nič nad naše sily.

94. Nevieme dňa a ani hodiny svojej smrti. Máme byť vždy pripravení, pretože nevieme svoj deň žatvy. Každé zrno má inú dĺžku svojej vegetácie. Boh od nás nechce nič nad naše sily.

95. Keď si uvedomujeme, že Božie kráľovstvo má svoju dynamiku rozvoja, je správne, že nežijeme život prirovnaný postojom so založenými rukami.

96. V posledný deň osobného aj všeobecného súdu, dostane každý človek otázku, či sa mu podarilo obnoviť jednotu, či sa modlil, pracoval a trpel pre ňu... a či dal priestor prejavom lásky.

97. Povolanie kňaza je dar. Kňaz si musí v pokore uvedomiť, že do jeho rúk Boh dáva to najcennejšie čo stvoril, duše. Kňaz nesmie byť proti pokroku, vede, umeniu a všetkému čo slúži duším. Kňaz prijatím svojho úradu však prijíma to, čo je veľmi ťažké. Kňaz musí povedať pravdu.

98. Sv. Terézia z Lisieux: „Pochopila som, že jedine láska pohýna údy Cirkvi k činnosti, lebo keby láska v nich nehorela, apoštoli by evanjelium neboli hlásali, mučeníci by svoju krv neprelievali. Pochopila som, že láska v sebe obsahuje všetky poslania, láska je všetko, ona objíma všetky časy a miesta, slovom, láska je večná.“

99. Pýcha dokáže ničiť aj dobré veci. Prečo? Pretože to, čo je zasiahnuté jedom pýchy, začne budovať svätyňu pýchy a nie Bohu.

100. Často si to človek a ani spoločnosť neuvedomuje, že Boh má svoje spôsoby na realizovanie svojich plánov.

101. Kňaz si musí v pokore uvedomiť, že do jeho rúk Boh dáva to najcennejšie čo stvoril - duše.

102. V každej farnosti je možnosť, nájsť príklad, aby sme lepšie a istejšie napredovali na ceste duchovného života. Je krásne, že chceme tieto príklady vidieť a povzbudiť sa na nich.

103. Veriaci a tí, čo žijú s kňazom, vedia povedať kňazovi, že nielen “hosana“, ale aj “ukrižuj ho“, je často realitou.

104. Uvedomme si, že Pán Ježiš môže mať s nami rôzne zámery, plány. Všetko však vkladajme do jeho rúk, do jeho svätej vôle.

105. Ježiš nás všetkých povoláva ku sebe a tiež nás všetkých posiela, aby sme ohlasovali jeho pravdu.

106. Pokora Panny Márie robí ju “najpodobnejšou“ Bohu.

107. Naše chyby najlepšie vidia tí, čo sú proti nám. Neraz nám vyčítajú, že nežijeme podľa toho, čo vyznávame.

108. Pre človeka dneška je modlitba ružica veľkou pomocou. Prináša pokoj a sústredenosť. Náš život vovádza do Božích tajomstiev a Boha prináša do nášho života.

109. Ježiš nám ponúka seba, svoje priateľstvo. Kto nám môže ponúknuť viac?

110. V Eucharistii je Ježiš pre nás zárukou pravej slobody. Eucharistia je chlieb duchovnej slobody. Tajomstvo Eucharistie vyžaduje Ježiša prijímať s pokorou.

111. Máme odhaliť svoje nedostatky v nás samých a objaviť to, čo nám umožní vzrastať vo viere.

112. Je samozrejmé a správne, že si uvedomujeme, že nestačí len jesť čisté jedlo a umývať sa; že to nestačí na vytvorenie správneho vzťahu k Bohu. Môžeme prijímať Eucharistiu v stave ťažkého hriechu? Nie! A predsa Kristovo telo je čisté aj vtedy, keď ho prijímame v hriechu, ale nám neosoží a duši škodí.

113. Je správne, že cítime zodpovednosť za vieru u seba i vo svojom okolí. Sme slabí, a preto sa potrebujeme posilniť; často, pravidelne, plánovite, vedome a dobrovoľne.

114. Vierou nemožno nazvať to, čo sa robí len preto, aby sa zaslepili oči, zatvorili ústa niekomu z rodiny, okolia.

115. K prijatiu Eucharistie je potrebná dispozícia. Potrebný je taký stav našej duše, aby sme boli v milosti, čiže bez ťažkého hriechu.

116. Uvedomujeme si, že chorý patrí lekárovi. Chorému treba pomôcť. A keď to vieme pochopiť v spojení s telom, v oblasti duše nám to tým viac nemá robiť ťažkosti. Podstata našej viery je v tom, že celú svoju nádej máme v Bohu, ktorý vidí do našich srdc a nevidí len náš zovňajšok.

117. Boh odmieňa pokoru človeka, ktorá je slúžkou múdrosti. To znamená, že kto sa vie zaprieť, poslúchať, poslúžiť, kto vie byť milosrdný, prejavíť skutok lásky bez nároku na ľudskú pochvalu, kto sa vie oslobodiť od ľudských ohľadov a venuje čas, svoje sily, nanie, seba samého pre dobro, česť, život a spásu duše druhého, ten sa stáva veľkým v očiach Božích, ale aj v očiach ľudí.

118. Pokrm, ktorý nám dáva Pán Ježiš, má slúžiť na naše polepšenie a skvalitnenie nášho života.

119. Ježiš nám v evanjeliu pripomína, že rozhodujúca chvíľa je pre nás dnes. Ježiš vo svojej láske, kladie vážne a náročné požiadavky.

120. Často zabúdame, že sme dostali od Boha klenot života: lásku, vieru a nádej. Zabúdame, že toto má hodnotu, z ktorej by sme mali čerpať po celú večnosť. Boh si praje, aby sme neboli hluchonemými. Často sa ku nám prihovára.

121. Nesmieme sa spoliehať na jeho dobrotu, ale je potrebné, aby sme spolupracovali s Božími darmi. Vtedy sa môžeme uzdraviť a udržať si zdravie duše i tela.

122. Pýcha je korením všetkého zla i hriechu. Staví totiž človeka na miesto, ktoré patrí Bohu, a to je oveľa horšie ako všetko iné - ako sú hriechy a iné pády.

123. Čas modlitby. Hneď ako sa veriaci zobudia a vstanú, majú sa modliť k Bohu ešte pred tým, ako by sa dotkli práce a až potom nech sa náhlia do práce.

124. Všetky dobré skutky sveta nevyvážia hnev medzi kresťanmi. Dobre si teda rozváž, či radšej strpíš krivdu od Cirkvi, alebo budeš dôvodom roztržiek.

125. Ježiš nám ukázal cestu. Je to cesta pokory. Človek má vedieť uznať svoju slabosť či malosť. Hodnota a dôstojnosť človeka nespočívajú v tom, že je niekto človekom, ale v tom, že je Božím človekom.

126. Ježiš nás varuje pred falošným šťastím. Boh nám stvoril oči, ruky, nohy, aby sme získali večnú odmenu a nie večný trest. Hoci na ceste musíme často a tvrdo odolávať zrodom hriechu, s Ježišom je náš cieľ istý.

127. Uvedomujeme si, že veľkosť kresťana nie je v sláve, nie je v poctách, nie je v moci a bohatstve, ale v poníženej a každo-
dennej službe. Nebojme sa toho slova.

128. Niekomu sa môže zdať, že kresťanstvo je pre slabochoch. Tieto Ježišove slová hovoria o opak. Ježiš sám svojím životom dokázal platnosť týchto slov.

129. Viera - to je tajomstvo lásky. Nestačí mať vedomosti z teológie, keď nemám lásky, nemôžem hovoriť, že verím.

130. Ježiš nás varuje pred falošným šťastím. Boh nám stvoril oči, ruky, nohy, aby sme získali večnú odmenu a nie večný trest.

131. Je správne, že cítime zodpovednosť za spásu svojej duše a duše ľudí.

132. Telo je dočasu, ale duša naveky. Hriech nie je niečo, čo škodí len na tomto svete. My máme predsa prejsť z tohto života do večného života.

133. Často zabúdame, že sme dostali od Boha klenot života: lásku, vieru a nádej. Zabúdame, že toto má hodnotu, z ktorej by sme mali čerpať po celú večnosť.

134. Bohu je veľmi milá naša obeta modlitby. Keď Bohu ďakujeme, odprosujeme, klaňame sa, či Boha prosíme. Najvyššiu cenu obety má náš vlastný život. Tak chápeme aj smrť za Krista.

135. Aj naše zlé svedomie môže narobiť nové škody. Je výhodou pre každého z nás, že pod vplyvom Ježišových slov z evanjelia, sme si pripomenuli a uvedomili veľkosť pokory a význam a potrebu nápravy svojho zmýšľania.

136. Hriech nie je niečo, čo škodí len na tomto svete. My predsa máme prejsť z tohto života do večného života.

137. Príkazy milovať Boha a blížneho ako seba samého si nielen neprotirečia, ale práve naopak. Keď milujeme Boha, vieme pre blížneho urobiť to, čo vieme urobiť pre seba. Kto úprimne miluje blížneho, prejavuje tým aj lásku svojmu Bohu. Správne sa postiť znamená, keď sa predovšetkým zdržanie od hriechu a zdržanie od jedla spoja dohromady.

138. Človek hľadá tvár. Veriaci človek, ktorý úprimne hľadá, nájde za každou vecou, udalosťou či človekom skrytého Boha. Náš Boh je skrytý Boh, necháva sa hľadať, aby sme mali ešte väčšiu radosť zo stretnutia s ním. No i človek sa vie skrývať. Skrýva sa za veci tohto sveta.

139. V živote nemôže ísť všetko podľa toho ako to chceš, ani sa nedá mať všetko, čo chceš a tiež sa nedá vyhovieť každému, pretože netočíme film, ale žijeme život.

140. Dôležitý je zážitok z pravej lásky. Človek musí zažiť lásku človeka.

141. V zmýšľaní ľudskom je prirodzená snaha, dostať sa do styku s vyššie postavenými tohto sveta, aby sa mohli aj oni čo najvyššie dostať. V Božom kráľovstve je to presne naopak.

142. Boh chce srdce človeka. Boh chce človeka. Kto sa odovzdá celý Bohu, ten robí priestor pre lásku medzi Bohom a človekom.

143. Najväčšie utrpenie Krista nebolo bičovanie, ktoré urobilo iba ranu na koži. Najväčším utrpením Krista je, delenie jeho mystického Tela- Cirkvi.

144. ...Kráľovstvo, ktoré aj po dvetisíc rokoch nestratilo nič zo svojej moci, slávy, originality.

145. Šťastný, kto má hodinu svojej smrti stále pred očami, a kto sa denne pripravuje na smrť. Bud' teda vždy pripravený a ži tak, aby ťa smrť nikdy nenašla nepripraveného.

146. Milovať Boha celou svojou bytosťou a zároveň žiť lásku samotného Boha. Čo viac by sme mohli chcieť?

147. Očistiť sa vo sviatosti pokánia a žiť život tak, aby nás smrť našla už dobre pripravených.

148. Ak si teda vyprosujeme a želáme pokoj Kristov, v nás a mimo nás, čo vlastne vieme o Tvorcovi a širiteľovi skutočného pokoja? Poznáme ho? Plníme jeho vôľu?

149. Pozri sa, čo dokázal urobiť Boh: To drevo bolo symbolom najväčšej potupy, dôkazom moci železného meča; všetci, ktorí stáli v brnení pred krížom hovorili: "Ak si Boží Syn, zostúp z kríža"; a predsa - svet nebol pokorený železom, ale drevom. Králi si ho na korunu dávajú a veriaci ho v srdci nosia. Kríž je jedinou cestou do neba.

150. Nekladíme si nereálne ciele, ktoré možno ťažko uskutočniť.

151. Skloniť hlavu neznamená, spolu s ňou ohnúť aj chrbát. Znamená to, že aj charakter je možné formovať bez arogancie, a že najkratšou cestou k videniu seba v pravom svetle je: prejaviť pokoru vtedy, keď ju najmenej očakávame možno aj my samotní...

152. Tým väčší trest privolávate na svoju hlavu, keď sa za dobré odmeňujete zlým.

153. Ak sa z nášho života vytratí zmysel pre duchovno, čo budeme môcť ponúknuť tomuto svetu?

154. Práve svedectvo nášho života a dobré skutky konané v nadprirodzenom duchu, majú silu priťahovať ľudí k Bohu.

155. Nemáme sa spoliehať na svoje vlastné sily, ale svoju nádej vkladať do Ježiša. Ak potom pri jeho nasledovaní zakúsime utrpenie a nenávisť, a i napriek tomu mu zostaneme verní, za odmenu dostaneme večný život.

156. Musíme, z času na čas, vyhládať ti-
cho a spoznávať seba. Vyhodiť to zlé, čo je v
nás a vytvoriť miesto pre Boha, aby on mohol
konať v nás. Dovoľme mu, nech zaplní naše
srdce láskou, lebo len s ňou budú mať naše
skutky zmysel a len s ňou dokážeme správne
pristupovať k Bohu, k sebe aj k druhým. Ona
má viesť naše skutky.

157. Kto už aktívne prežíva starobu, ne-
smie strácať z pamäti, že tí, s ktorými žije, nie
sú zlí. Nie každý prejav je prejav nevďaku.
Správanie mladších nesmie byť pre nich bre-
menom.

158. Nestačí sa len nazývať veriacimi, ale
treba žiť ako veriaci. Nik z nás nemá na čele
napísané, že je veriaci v Boha. Ale máme žiť
tak, aby to ľudia z nášho spôsobu života ve-
deli spoznať.

159. Kúsok samoty by sme si mali vytvo-
riť hlavne každý vo svojom srdci.

160. Usilujme sa pripraviť na odchod do
večnosti k Bohu.

161. Život nám dennodenne ponúka možnosť ukázať Bohu, ako v neho veríme, ako ho milujeme a akí sme mu vďační za to, že nám zoslal na svet svojho Syna.

162. Svet, ktorý je okolo nás, stvoril Boh pre nás, aby sme obdivovali jeho krásu, a tak sa priblížili k jeho Tvorcovi.

163. Modlime sa za to, aby sme v tom, čo každodenne konáme, neustále videli nejaký zmysel. Aby sme si uvedomovali to, že v činnosti, ktorú pravidelne robíme, konáme vlastne dobro.

164. Ten najväčší zázrak Ježišovej lásky k človeku je Eucharistia. Je to on sám, ktorý sa dáva za život sveta, dáva sa tebe, aby si ho prijal.

165. Častokrát sa nám môže stať, že my sami chceme Ježišove slová zbaviť ich sily!

166. Nemusíme robiť nič svetoborné. Stačí, keď budeme verne žiť tam, kde nás poslal Boh.

167. U nás hriešnych ľudí to už raz tak býva, že máme radšej toho, ktorý je k nám viac láskavý, milší, ba dokonca ten, od ktorého môžeme viacej čakať.

168. Už teraz sa potrebujeme učiť odumieraniu z lásky k Bohu, aby sme vtedy, keď príde chvíľa, keď budeme zasiati ako zrno do zeme, priniesli úrodu.

169. Boh človeka neustále mení. Ako premenoval Šimona na Petra, a zmenil jeho život, tak chce zmeniť každého z nás. Chce zmeniť našu starú povahu na obraz svojho Syna.

170. Naša viera, príklad i život môže Boh použiť, aby iní našli cestu k Bohu.

171. Vždy máme možnosť a čas, pokiaľ žijeme v tomto pozemskom živote, aj cez rôzne skúšky a zrieknutia, si získať 'svedkov', ktorí raz dosvedčia naše otvorené srdce.

172. Obsahom a zmyslom kňazského života je: žiť v Bohu, pre neho a mať s ním, čo najintímnejší kontakt.

173. Uvedom si, že si milovaným synom, dcérou. Netráp sa, ak ťa preniká pocit hanby, biedy, že si sa nesprával ako sa na syna, dcéru patrí. Uver mu, že napriek všetkému, zostávaš jeho milovaným synom, jeho milovanou dcérou. Uver mu nie zajtra, ale už dnes.

174. Každý máme svoju históriu viery, objavenia a nájdania cesty k Ježišovi. Uvedomujeme si, že máme povinnosť - aj iným ukázať cestu k Bohu.

175. V živote každého sú okamihy rozhodovania, bojov, víťazstiev i porážok. Pretože sme stvorení ako rozumné a slobodné bytosť, aj Boh rešpektuje naše rozhodnutie. Často však Boh akoby čakal, vyčkával na náš súhlas - žiť s ním. Mnohí po blúdení a hľadaní, ako sv. Augustín, sv. Margita Kortonská, Frossárd či iní..., nachádzajú cestu k Bohu.

176. Opustime falošné istoty a vydajme sa za ním po ceste dôvery. Uvedomme si, že nie my so svojím ustavičným zháňaním a lopotením, dokážeme urobiť šťastnými našich najbližších, ale Ježiš uprostred nás.

177. Cirkev učí, že viera sa rodí aj z osobného stretnutia s Ježišom. Môžeme hovoriť o dare viery, o povolaní k viere. Dá sa hovoriť, že v určitej chvíli, na niektorom mieste, človek zažil svoju vieru, stretol sa s Bohom, spoznal Boha a to zmenilo jeho život. Ale aj tie silné zážitky a poznanie Boha, musí človek ďalej rozvíjať.

178. Nezostaňme len pri slovách ako napríklad Luther. Spoved' a jej ovocie pre náš život, je Boží dar. Kto ho vie využiť, spozná jeho ovocie.

179. Ježiš je ten, kto učí s mocou; on nie je nijaký teoretik, on je Boží Syn, ktorý prišiel, aby spasil, aby otvoril oči slepých, uši hluchých, aby priniesol pravý pokoj na túto zem.

180. Veríš, že Boh počuje tvoju modlitbu a On na ňu aj odpovie? Alebo si ľahostajný k pozvaniu: byť ohlasovateľom Ježiša a slúžiť mu?

181. Ak nebudeme budovať Božie kráľovstvo, tak sa bude šíriť kráľovstvo zla.

182. Ak prežívaš vo svojom srdci smäd po Bohu, ak trpíš horúčkou ducha, ktorú nemôže vyliečiť žiadny liek na tomto svete; volaj po Ježišovi, a on vstúpi, zdvihne ťa, podá ti svoju ruku. Len on ti dá život v hojnosti, v spoločensťve s ním.

183. O čom je často náš život... Zveriť sa do poisťovne Všemohúceho...

184. Človek, ak je pyšný, neprizná si svoje chyby a bude si donekonečna ospravedlňovať svoje zlyhania, aj keď vnútri ho trápia. Pričom oveľa rýchlejšia cesta ako sa ich zbaviť, je: uznať si ich, oľutovať a prísť k Bohu.

185. Ľudia akoby nevideli, alebo nechcú vidieť, že Cirkvi vždy išlo o duchovné a materiálne dobro človeka. Preto je táto výzva omnoho aktuálnejšia a potrebnjšia. Boh chcel pre ľudí vždy to najlepšie.

186. Úprimná modlitba, v ktorej sa s Ježišom rozprávame, je predpoklad zlepšenia nášho vzájomného vzťahu. Pýtajme sa často: „Čo by urobil Ježiš na mojom mieste?“

187. Ježiš Kristus je prítomný v našich životoch, len otázka je, že aký priestor máme preňho pripravený. On sa nám nevnucuje, ale my si musíme uvedomiť, že jeho prítomnosť je pre nás potrebná a uzdravujúca. On je ten, ktorý nám dáva nádej.

188. Áno, hriech je chorobou našich duší. Vtedy sa rúcajú naše dlhodobé budované vzťahy k Bohu, k blíždym a zároveň aj k sebe. No, nech by bol hriech akokoľvek veľký, naša ochota zmieriť sa s Bohom, môže priniesť skutočné ovocie odpustenia.

189. Každý z nás potrebuje uzdravenie od pliahy hriechu. Pretože našu vieru máme v 'hlinených nádobách' (2 Kor 4,7). Potrebuje-me pravidelné očisťovanie, tak ako keď sa každý deň potrebujeme umyť, lebo cítime pot a špinu na sebe, tak aj hriech potrebujeme zmyť z našej duše.

190. Ak by sa choroba duše - teda hriech, prejavovala aj nejakými vonkajšími znakmi na tele, kto vie, ako by to vyzeralo v našej spoločnosti.

191. Ak žijeme v Božej prítomnosti, vždy nám bude svietiť slnko vysoko ponad čierne mračná. Boh nás nikdy neopustí.

192. „Aká je moja viera?“ Môžeme mať teologické vedomosti o viere, ale nič z toho nebudeme mať, keď tú vieru nebudeme aj žiť.

193. Dedičný hriech sa prenáša z človeka na človeka plodením a nie napodobňovaním. Hriech je teda „dar“ Adama a Evy, ktorý je nám vlastný, a s ktorým máme každú osobnú skúsenosť.

194. Uvedomujeme si, že žijeme len raz a nič sa v našom živote nezopakuje? Máme presne určený čas od Boha, ktorý je potrebný pre našu spásu. Aj nedeľa patrí do Božieho poriadku a my ju nechceme ignorovať. Málokto si uvedomuje, aký je to pre nás dar.

195. Odpočinok je posvätná vec pre každého človeka, a je nevyhnutné, vytrhnúť sa z kolobehu pozemských povinností. Takto príde k uznaniu našej závislosti i závislosti vesmíru od Boha.

196. Tá jednota, ktorá je fundamentom každej inej jednoty, je jednota s Bohom.

197. V každodennom rozjímaní nad Božím slovom, spoznávame seba a pravdu o nás. Ono nás má viesť a pretvárať na takých, akými nás Boh chce mať.

198. Nežijeme sami, ale okolo nás je veľa ľudí, ktorých si možno ani neuvedomujeme, ale oni nás áno. Zaslúžia si, ako sa voči nim správame? Každý náš skutok má dohru i v našom okolí - buď buduje alebo rúca, záleží od toho, aký je.

199. Kristus nás oslobodil od otroctva hriechu, ktorý vzdáľuje človeka od Boha. Tu môžeme vidieť, aký je potrebný deň odpočinku. Ľudia majú právo na tento deň, aby sa mohli venovať svojej rodine, obohatiť sa po duchovnej stránke a fyzicky si odpočinúť.

200. „Ukáž nám každý deň niečo krásne - kvitnúci kvet, odvážneho človeka, dobrý skutok - to nás povzbudí a rozveselí,“ volá naše okolie.

201. Jednota s Kristom je predpoklad nášho súladu a harmónie.

202. Zima je symbol spánku a oddychu, a leto naopak, života a úrody.

203. On chce, aby sme sa učili a nikdy neprestali na neho myslieť. Keď sa objavia ťažkosti, zároveň sa prejaví ešte v hojnejšej miere aj Božia milosť. Keď vznikne viac ťažkostí, príde z neba viac Božích milostí.

204. Radovať sa, usmiať sa, to človeka nič nestojí, len si trošku všimnúť ustarosteného brata či sestru.

205. Ak z nás vyžaruje Ježišova láska, potom nám nebude ťažko, obetovať niečo zo svojho imania, zrieknuť sa prepychu či honosnosti stola.... A to, čo ušetríme, dáme svojim núdzným.

206. A keď sa po čase obzrieme za tým, ako žijeme, zistíme, že čím hlbšie sme išli v láske k Bohu, čím viac sme sa snažili, tým lepší je aj náš vzťah k druhým.

207. S láskou k Bohu a k blížnemu je to ako so spojenými nádobami: ak budeme do-lievat' vodu do jednej nádoby, nezdvihne sa hladina len v nej, ale aj v tej druhej.

208. V živote musíme počítať s hocijakým počasím - či už je to dážď, búrka, vietor, slnko alebo sneh. Počasie robí veľa. Môže zmeniť naše nálady, naše postoje.

209. Občas máme dojem, že Boh mlčí alebo o náš osud nedbá.

210. Nebuďme tými, ktorí vyčítajú Ježišovi, že sa o nich nestará. Naopak.

211. Ježiš sa nám nevnučuje, ale musíme si uvedomiť, že jeho prítomnosť je pre nás potrebná a uzdravujúca. On je ten, ktorý nám dáva nádej.

212. „Neboj sa, len ver!“ - tieto slová nepatria len pre predstaveného synagógy, ale pre každého z nás. Ježiš nám chce touto vetou povedať: „Nestrácaj svoju vieru, lebo ja mám moc nad všetkým.“

213. Boh riadi náš život. On dopustí ťažkosti a skúšky, ale zároveň bdie nad nami, ...a my si to niekedy vôbec neuvedomujeme.

214. Ako sa budova skladá z malých tehál, tak sa aj Božie kráľovstvo skladá z malých skutkov, denne vykonaných s láskou.

215. Nebojme sa prijať aj myšlienku, že raz sa skončí, pre každého z nás, život tu na zemi. Nebojme sa, že je to už definitívny koniec, lebo máme účinný liek - tým liekom je viera.

216. Panna Mária nás neopustí. Preto, keď sa zodvihnú vetry pokušenia, uprime svoj zrak na hviezdu, vzývajme Máriino meno.

217. Pán Ježiš nám ponúka liek, ktorý dozaista vylieči každého z choroby strachu, či už sa boji niečoho, čo je okolo neho, alebo aj zo strachu zo smrti alebo z choroby. Viera sa nám ponúka ako účinný liek proti strachu.

218. Bohu sa páči, keď ho prosíme nielen za seba, ale aj za tých, čo trpia v našom okolí.

219. Vtedy, keď sa staráme o niekoho iného, je naše srdce najmäkšie, je najviac pripravené na to, aby sme spoznávali tajomstvá Božieho kráľovstva. Ak sa nebudeš starať o nikoho iného len o seba, ak sa budeš zaoberať len svojimi problémami a hovoriť o nich tri hodiny denne, ak sa budeš starať len o to, čo ťažké sa deje v tvojom živote, vedz, že do tvojho života nebude vstupovať Božie kráľovstvo a ty sa z toho nedostaneš. Ak sa však začneš starať o niekoho iného, začneš mať mäkké srdce. Staráť sa o niekoho iného sa dá len, ak máš mäkké srdce, ak nie je zatvrdené. A vtedy v tvojom srdci začne vyrastať, začne rásť výhonok Božieho semena, Božieho zrna.

220. Stav našej duše záleží aj od nás, ako spolupracujeme s Bohom. Prečo snád' už dlhší čas nepočujeme Boha a prečo nevieme hovoriť k Bohu? Chybu nehľadajme u Boha. Nehovorme, že Ježiš nás nemá rád.

221. Pozor na jedno nebezpečenstvo: ide o subjektivismus. Nestačí mať len vlastný názor, ktorý si i s námahou nadobudnem. Treba sa zobjektivizovať. ...Ale kde?

222. Naša viera je vtedy pravá, keď nepodceníme žiadnu príležitosť otvoriť sa Bohu.

223. Naša odpoveď viery nech je prejavená skutkami. To, čím sme, hovorí hlasnejšie ako to, čo hovoríme. Život nás kresťanov je vizitkou našej viery. Slová málo presvedčia, ale jediným argumentom je náš život.

224. Našou úlohou je vydávať svedectvo.

225. Ruženec je meditatívna modlitba, ktorá si vyžaduje pokoj. Môžeme povedať, že je zameraná na pokoj.

226. Len vedomosti a poznatky nestačia. Je to potom ako s verejnou mienkou. Nie je to naše, je to druhých, čo sa do nás dostalo.

227. Pri krste sa Ježiš dotkol našich duší. Krst nie je len spomienka, ale každodenná spolupráca s Kristom.

228. Život každého človeka sa rozvíja v čase. Má svoj začiatok, má svoju prítomnosť, ale bude mať aj svoj koniec.

229. Ak človek vo svojom srdci stretne Boha, jeho duša prehovorí krásnymi slovami modlitby. Podobne, ako keď sa človek stretne s druhým človekom a nadviažu rozhovor, ktorý im umožní, poznávať jeden druhého a zároveň upevňuje priateľstvo medzi nimi. Ak však človek prestane s druhým komunikovať, prestáva na neho myslieť, postupne zabúda na svojho priateľa; vzťah medzi nimi sa stáva chladným, bez života. Aj vzťah medzi človekom a Bohom je založený na dialógu. Ak sa prestaneme modliť, začína sa podobný proces zabúdania, prestávame si uvedomovať Božiu prítomnosť, prestávame plniť jeho vôľu, naša viera slabne...

230. Hriech nás robí hluchonemými, ale i slepými, chromými, mŕtvymi. Ježiš chce, aby sme boli znova jeho bratmi a sestrami, živými svedkami, učiteľmi jeho radostnej zvesti a šíriteľmi jeho slova.

231. Stále máme patriť celý Ježišovi. Preto všetko naše konanie máme začínať u neho, všetko máme konať s ním, všetko máme robiť pre neho, skrze neho a predovšetkým v ňom.

232. Vzbudil som si už habituálny úmysel, na šťastnú hodinu smrti, že chcem zomrieť zmierený s Bohom, prijať sviatosti, v hodine smrti vyznať Boha ako svojho jediného Pána, Stvoriteľa, Vykupiteľa a Posvätiteľa? Modlím sa denne za svoju hodinu smrti?

233. V tomto živote aj my rozhodujeme o tom, či navždy vkročíme do Božieho kráľovstva.

234. Je potrebné, aby sme svoje povinnosti vykonávali s pohľadom na budúcnosť.

235. Chvíľa, do ktorej je postavený každý z nás, je nám daná na to, aby sme ju zodpovedne žili a využívali.

236. Keď vie človek úprimne za všetko poďakovať, jeho srdce sa naplní radosťou, a je pripravený každý deň obdarovávať svoje okolie.

237. Božia vôľa a ľudská vôľa. Tieto dve vôle môžu, ale i nemusia byť zhodné. Prečo je však potrebná zhoda ľudskej a Božej vôle?

238. Ježiš sa nám dá natoľko, nakoľko sa dáme my jemu.

239. Čo očakávam od svojho života?

240. Byť pokrstený znamená, dostať novú úlohu; táto úloha sa dá splniť iba s Kristom.

241. Na každom mieste, a za každých okolností sa správať ako ten, kto nosí meno kresťan.

242. Svojim životom svedčíme na každom mieste o tom, čo sa skrýva v našom srdci.

243. Je dôležité, aby nám neuniklo, čo nám chce Ježiš dať.

244. Ako to, že Mária dokázala Bohu povedať: „Áno“? Z čoho pramenila jej sila a odvaha?

245. Aj my odovzdajme, podľa vzoru Panny Márie, svoje životy do Božích rúk. Ako? Cez modlitbu a vieru.

246. V našej prirodzenosti je, že voči človeku, ktorý nás obdaroval, pociťujeme určitú vďaku. Chceme sa odvdáčiť. Dary časom stratia lesk, nádheru a neskôr sa pokazia. Ale aj napriek tejto nedokonalosti, si vieme tieto dary vážiť, lebo pochádzajú od ľudí, ktorých máme radi, ku ktorým máme bližší vzťah. Preto je cena týchto darov pre nás taká veľká.

247. O čo väčšiu vďaku si zaslúži Boh za svoj dar.

248. V každom prežitom dni nájdeme aspoň jeden prejav Božej lásky voči nám.

249. Ak si človek neuvedomuje veľkosť daru, ktorý dostal, nie je schopný zaň ďakovať.

250. Ako je Boží Syn darom pre nás, tak aj my môžeme byť darom pre iných.

251. Ruženec môže byť osobitne vhodným spôsobom eucharistickej kontemplácie, prežívanej v spoločenstve s Máriou, v jej škole.

252. Evanjelium má byť hlásané s odvahou a radostným svedectvom.

253. Mariánska úcta pramení v modlitbe svätého ruženca už od čias stredoveku.

254. Máriino panenstvo ukazuje, že pri vtelení mal absolútnu iniciatívu Boh.

255. Každý z nás má svoju cestu k Bohu. Každý z nás by vedel hovoriť svoj príbeh, ako Boh vstúpil do jeho života.

256. Boh chce zjaviť svetlo večného života všetkým ľuďom.

257. Dnešný človek chce mať vo všetkom istotu a tak, keď je pre niečo vyzvaný, kalkuluje, prepočítava, zvažuje... Iste, je dobré, keď človek robí s rozumom, keď si pred náročnou prácou premyslí, ako to prevedie... No, v dnešnej dobe, veľa ľudí často len zbytočne teoretizuje.

258. Aj mňa, aj teba, všetkých nás naplňa Boží Duch.

259. Pre veriaceho človeka nie sú v živote náhodné situácie. Každá časť úseku života, má svoj pôvod v našom Stvoriteľovi, lebo „v ňom žijeme, hýbeme sa a sme“.

260. Život v každom povolání, keď sa opiera o lásku a rozumné rozhodnutie, je ľahší, aj keď niekedy prídu ťažké chvíle, ale ako prichádza dážď a nastáva slnko, tak je aj s ťažkosťami v živote.

261. ...mohol som urobiť viac, keby som viac dôveroval Bohu.

262. Ježiš pri povolání svojich učeníkov nehovorí veľa, nepresviedča ich, nenúti, nezavalí ich množstvom argumentov - len jednoducho vyzýva.

263. Niektorí sme prešli dlhou cestou, púšťou, kým sme spoznali Boží hlas vo svojom srdci.

264. Nedeľu je potrebné vnímať nielen z náboženského, ale aj zo spoločenského významu.

265. Ježiš ma vyzýva veriť a nepochybovať, nekalkulovať, neprepočítavať, či sa to oplatí. Vyzýva ma urobiť krok do neznáma. Ako odpoviem na Jeho výzvu?

266. Medzi nami a starozákonnými prorokmi nie je žiadny rozdiel. Ich, ako aj nás posielala ten istý Boh.

267. Často krát sa stáva, že ohlasujeme niečo, čomu ani úplne neveríme, a o čom vo svojom vnútri pochybujeme. Chýba nám zápal a odhodlanosť, akú mali apoštoli, keď ich Ježiš prvýkrát posielala ohlasovať Božie kráľovstvo.

268. Uveriť mu a žiť túto vieru, je podmienkou toho, aby sme boli s ním. Postaviť sa pred Boha takí akí sme, v pokore a pravde stáť pred ním. Boh potom zoberie našu slabosť i neschopnosť, a začne konať.

269. Nedeľa nie je len čas na stretnutie s Bohom, ale aj na stretnutie sa s ľuďmi. Ale taktiež nie je len vyhradená na stretnutia s ľuďmi, je potrebné sa stretnúť aj s Bohom.

270. Viera prináša pokoj a dôvera lieči človeka z neistoty.

271. Boh je ten, ktorý potvrdzuje slová svojou mocou a činom. Boh všetko koná, my sme len nástroj.

272. Nedeľne slovo evanjelií nie je na to, aby sme ho začali uskutočňovať až cez týždeň, alebo dokonca proti nemu v nedeľu brojili.

273. Boh určil jasný cyklus prírode, čiže aj človeku, aby šesť dní pracoval a siedmy zmenil činnosť; a zasvätil ho Bohu.

274. Boh vložil poriadok do prírody kvôli nám, a my ho nechceme ani dodržiavať. Tým nejdeme len proti Bohu, ale aj sami proti sebe, lebo aj naše ľudské telo potrebuje oddych.

275. Sv. Ján z Kríža hovorí: „Ak vieš, že v hodine zúčtovania tá bude ťažiť nevyužitie prítomného okamihu na službu Bohu, prečo nerobíš teraz tak, ako by si si to želal vo chvíli, keď budeš zomierať?“

276. Ježišove slová, ktoré počúvame každú nedeľu, sú nám ponúkané na uzdravovanie našej chorej duše od hriechu, a zároveň obsahujú milosť pomáhajúcu pre náš každodenný život.

277. Je potrebné sa naučiť rozlišovať činnosti, ktoré je potrebné vykonať v dni zasvätenom Bohu.

278. Existencia Boha je najvyšším dôvodom svätenia nedele.

279. Malomocenstvo je pliagou, ktorou Boh postihuje hriešnikov. Ono je teda v zásade znakom hriechu.

280. Koľkí malomocní a vôbec chorí, by boli radi, keby mohli byť uzdravení zo svojej choroby?!

281. Nie je pomoc ako pomoc. Je rozdiel medzi pomocou z vypočítavosti a nezištnou pomocou. Práve tá nezištná pomoc je pomocou, ktorá nás môže viesť ku spáse a vďaka ktorej môžeme rásť.

282. O to v kresťanstve ide, vyhýbať sa hriechu a konať dobro. Isteže môžeme znova padnúť, ale vždy majme odvahu znova vstať.

283. Liečme samých seba, a aj druhých. Odpúšťajme si navzájom, a aj nám sa odpustí. Budme jeden voči druhému úprimní, navzájom si pomáhajme, robme jeden druhému radosť a tak premôžeme duchovné malomocenstvo.

284. Každý z nás sa ocitol v situácii, keď bol odkázaný na pomoc blížneho, alebo keď si nevedel s niečím poradiť.

285. Mnohí starí ľudia sú odkázaní na pomoc od svojich najbližších. To si od príbuzných vyžaduje veľa obety.

286. Vo svete je mnoho ľudí, ktorí potrebujú pomoc. Tých, ktorí tiež strácajú nádej a nevedia si poradiť.

287. Odhodme preč našu hrdosť, lebo mnohé veci sa ľahšie riešia dvom ako jednému.

288. Treba si uvedomiť svoju vinu a vstať z hriechu. Bohužiaľ, mnohí z tohto malomocenstva nechcú vstať, pretože sa v ňom cítia príjemne, čo je veľmi pokorujúce – lebo nič nie je horšie, ako keď sa v hriechu cítim príjemne a chcem v ňom zostať.

289. Nie je to jednoduché, ale dá sa to zvládnuť. Treba len byť ochotný a vnímavý na potreby dnešných ľudí.

290. Koľko je na svete týraných detí a žien. Nebuďme nevšímaví k ich nešťastiu. Niekedy stačí len úsmev alebo pár povzbudzujúcich slov.

291. Nebojme sa pomáhať a prijímať pomoc, lebo pomocou pomáhaní sa môžeme stávať lepšími a robiť tento svet lepším.

292. Kedykoľvek sa snažím pravdivo pozrieť na púšť svojho vnútra, tak mám konať svoje skutky v Božej prítomnosti, akoby pred jeho očami. Inak sa asi ľahko stane, že ma množstvo zla, schovaného vo mne, poriadne vydesí.

293. Skúsme, aby naša pomoc bola zameraná na našu spásu a nie len s vypočítavosti. Snažme sa do pomoci dostať aj naše srdce.

294. Modlitba je nevyhnutná, lebo keď zanedbávame spojenie s Bohom, náš duchovný život postupne zoslabne. Ten, kto sa prestane modliť, môže žiť ešte zo svojich duchovných rezerv, ale verte, nie na dlho. Treba sa modliť vytrvalo a vo všetkých situáciách.

295. Čím pravdivejší pohľad na seba, na svoju púšť mám, tým budem mať väčšiu dôveru v Božiu starostlivosť o mňa.

296. Každá modlitba človeka akoby premieňa o kúsok k lepšiemu. Ale na to, aby sme boli čistý a žiarili je treba neustále spolupracovať a prosiť o milosť.

297. Snaha človeka po vzraste, je prirodzeným hnacím prvkom. Ale, aby sa to človeku chcelo, a aby v krízových situáciách nestrácal nádej, musí tu byť určitý motív, alebo lepšie povedané - vytýčený cieľ.

298. Pomoc je veľmi úzko zviazaná s láskou, je to vlastne jeden z prejavov našej lásky.

299. Samota a ticho je podmienkou hlbokkej modlitby.

300. Čo je to láska? Také jednoduché a bežné slovo. Slovo, napriek svojej jednoduchosti, stále tak príjemné a nádherné. Slovo, často tajomné, hoci sa medzi nami ľuďmi tak bežne používa, a s ktorým sa každý z nás vo svojom živote tak často stretáva. Či už osobne v dialógu, masmédiách, knihách, náboženstve, rodine alebo v spoločnosti. A predsa - čo je to láska?

301. Sv. Ignác z Loyoly hovorí: „Rob tak, akoby všetko záviselo od teba. A modli sa tak, akoby všetko záviselo od Pána Boha.“

302. Dnes nie je o nič umenšené svedectvo viery, spojené s vierou v Cirkev. Napriek tomuto všetkému, budme si istí, že Boh sa nikdy nedá zahanbiť. Stonásobne odplatí tomu, kto nezaprie.

303. Kto chce teda viac, tomu Ježiš dáva viac. Kristus, hoci má moc, nedáva nasilu, ale kto koľko chce. No nasilu ani neberie.

304. Ako často si mýlime hodnoty. Mnohí ateistickí filozofi sa držali zásady, že človek je tým, čo zje. Aký ohromný omyl.

305. Prežívame ťažkú dobu. No na druhej strane, nemyslime si, že naši predkovia to mali ľahšie. Boj o vieru bol vlastný každému historickému obdobiu. A bol v rôznych podobách.

306. Viera je to, čo nás drží, aby sme sa nestratili v neúspechoch a sklamaníach.

307. Chráňme si vieru. Navždy pre nás ostane tajomstvom. Viera v Boha dáva silu. Viera si vyžaduje, aby sme ju budovali, na nej pracovali.

308. Pýtajme sa sami seba, či si pravidelne čítame v našich rodinách Sväté písmo? Ako môžem povedať, že poznám nášho Pána, ak neviem, čo nám sám o sebe zjavil?

309. Ježiš k nám zostúpil, aby sme my vystúpili k nemu.

310. Pane, hovor a my, v tichosti srdca, budeme načúvať a podľa toho aj konať.

311. Pred Bohom je väčší ten, kto dokáže čím lepšie využiť svoje schopnosti pre prospech ľudstva. Pre kresťana to znamená, vynaložiť všetky svoje sily, všetko svoje nadanie nie do služby sebe, do svojej kariéry, ale do služby ľudí, aby sa takto budoval nový a lepší svet, založený nie na vlastnom egoizme, ale na ochote pomôcť.

312. Dokážme Bohu, že ho aj my nado všetko milujeme a chceme sa s ním, podobne ako aj on s nami, naveky radovať. A naším dôkazom nech sú také skutky, ktorých odmeňnou môže byť jedine Nebeské kráľovstvo.

313. Naše vzťahy stavajme na vernosti a láske – ako dom postavený na skale. Tou skalou nech nám je Ježiš, pretože on požehnáva každé manželstvo. On nás má viesť cestou života.

314. V Božom poriadku sa hodnoty berú ináč ako v pozemskom.

315. Smrť sa prirovnáva k zlodejovi. Smrť je najobávanejšia. Smrť berie časné veci. Človek si berie do večnosti len to, čo 'hrdza nezníči, moľ nezožerie, zlodej neukradne' (Mt 6,20).

316. Nik, naozaj nik, nepríde o svoju zasluženú odmenu. Nikto sa jej nevyhne.

317. Prečo by mal byť práve Boh zodpovedný za to, čo si my slobodne vyberieme? Ved' Boh nechce zlo. Boh chce lásku.

318. Manželstvo nie je zábava, ako to niektorí plánujú a myslia, ak bude šťastie vyjde, ak nie, nie. Manželstvo je celoživotný vzťah, založený na vernosti a láske. Úkon uzatvorenia manželstva je zodpovedný úkon slobodných a rozumných ľudí, muža a ženy, a to na celý život.

319. Manželstvo je spoločenstvo, ktoré zriadil Boh, a dal ho človekovi ako dar.

320. Svätý Ján z Boha zomrel kľáčiačky, s krížom pritisnutým na prsia, v odovzdanosti sa do Božích rúk, a jeho životným heslom bolo - Robte dobre, bratia!

321. Manželská láska je silnejšia, ako všetky ostatné ľudské záväzky. Z toho vyplývajú aj dôsledky pre jednotu a nerozlučiteľnosť manželstva.

322. Keď sa muž a žena, odovzdajú sebe navzájom na celý život pred Kristom, a jeho Cirkvou, Boh ich zviaže mocou Ducha Svätého. Boh sa sám stáva pre manželstvo zdrojom života a posily. Kristova obetavá láska k človeku, by mala byť vzorom pre každý manželský pár.

323. Vykročiť za Pánom si vyžaduje zaangažovanosť a boj. Nejde tu len o počúvanie náuky, ale o skutočné nasledovanie Krista.

324. Cesta do Božieho kráľovstva je len pre tých, ktorí sa v nasledovaní Ježiša stali ochotnými slúžiť. Veľkosť a moc má iba ten, kto v láske slúži spolubratovi.

325. Každá doba má svojich hrdinov. Hrdinov, ktorí boli ochotní kvôli Kristovi zanechať všetko. Vzdali sa svojho bohatstva, slávy, kariéry, postavenia v spoločnosti. Poslúchli Ježišovu výzvu, zanechali deti, polia, domy a úplne sa oddali službe pre Božie kráľovstvo.

326. Svet reklamy, médií ukazuje človeka mladého, úspešného, bohatého, bezstarostného... Roztáča tým veľký kolotoč a hrozí rozdrvením každému, kto by sa snažil kolotoč zastaviť, alebo ho opustiť. A tu sa treba zastaviť a zamyslieť sa, čo je cieľom môjho života.

327. Každý chce byť veľký. Lenže túžba po veľkosti sa dá aj oklamať, keď človek pokladá za veľké to, čo veľké nie je.

328. Pokušenie moci bolo, je a bude, stále veľké.

329. Zo skúsenosti vieme, že iba Boh je schopný nekonečnej lásky. Naša láska je mnohokrát ohrozená nedokonalosťou - našou vlastnou, ale aj nedokonalosťou iných.

330. Pokušenie moci je staré ako ľudstvo samo. Človek vždy túžil niekoho a niečo ovládať. Výnimkou nie je ani dnešná doba.

331. Máme aj iných pritiahnuť k nasledovaniu Krista, a to tak svojim slovom, ako aj príkladom svojho života.

332. Človek je uspôsobený na to, aby tu bol pre druhých a im slúžil.

333. Služba znamená nielen urobiť to, čo bližným vidíme na očiach, ale aj čosi navyše.

334. Svet je postavený práve na maličkostiach, a koľkokrát nám aj oni robia ťažkosti.

335. Na tomto svete sme ako tí, ktorým ako by ani nevadilo, že sme slepí, ba dokonca niekedy, ako keby sme sa tým aj chválil, keď urobíme niečo, čo sa nám možno páči, ale dobre vieme, že Bohu by sa to nepáčilo.

336. Nerobme len z povinnosti, ale aj pre vyššie ciele.

337. Ukrižovaný Kristus je cesta, ktorá vedie do života, cesta služby, cesta obetavej lásky. To je tá pravá „kariéra“.

338. Ľudstvo, vďaka Bohu, pozná aj dnes pojem lásky, ale žiaľ, ani pojem nenávisťi mu nie je neznámy.

339. Potrebujeme, veľmi potrebujeme, z času na čas sa zastaviť a zodpovedať si úprimne na otázku: Koľko času venujem Bohu?

340. Či viem Bohu porozprávať o svojich radoostiach, starostiach a bolestiach? Odprosiť, ďakovať a počúvať? Slovom, či ho milujem nadovšetko?

341. Sú aj ľudia, ktorí svoju moc uplatňujú v službe bližným a pre dobro bližných.

342. Človek bez lásky sa stáva sám pre seba nepochopiteľným tajomstvom; jeho život nemá zmysel.

343. Každý z nás potrebuje v živote istotu.

344. Sme takí šťastní, aké sú šťastné naše vzťahy.

345. „Nechajte ma odísť do domu môjho Otca.“ Ján Pavol II.

346. Keď budeme mať skutočnú dôveru k svojmu nebeskému Otcovi, vtedy príde do nášho života pokoj. A bude to pokoj hlboký.

347. Koľkokrát vidíme, že všetky istoty sa zrúti v jednom okamihu - nešťastia, autonehody, zlyhania srdca či mozgu. Náš svet sa môže rúcať postupne i naraz.

348. V našom živote nevidíme padať slnko, či hviezdy, ale padajú naše istoty.

349. Už len pár okamihov a srdce človeka po mnohých rokoch prestáva vykonávať svoju činnosť. Taký je koniec ľudského života.

350. Celý život máme bdieť, pretože nevieme dňa a ani hodiny, kedy nás Boh odvolá z tohto sveta a budeme musieť vydať svedectvo zo svojho života.

351. Zvykne sa hovoriť, „sto ľudí - sto chuť“.

352. Mladý človek bude vždy považovať rodičov za nepriateľov vlastnej slobody, zatiaľ čo oni mu venovali celú svoju slobodu.

353. To, že na vlastné oči uvidíme koniec sveta, je neisté.

354. K Bohu sa ide mnohými cestami, ktoré majú jedno spoločné: plnia príkaz lásky. Môže chýbať na konci takejto cesty života pravá radosť? Nie! Pretože Boh je spravodlivý.

355. Celý náš život je možné prirovnať k letiskovej hale, vlakovému nástupištiu či autobusovej zástavke. Musíme „bdieť“, aby sme nezmeškali. A my nechceme zmeškať ani v duchovnom živote. Pretože sa nevráti nielen rok, ale ani deň a ani sekunda.

356. Boh chce skutočne málo od každého z nás. A pre každého z nás má pripravený poklad. Stačí trocha počítať.

357. Aj zdravé oči nemusia všetko vidieť. Zdravá duša umožňuje to, čo pre hriech nikdy nedokážeme vidieť.

358. Radosť je najlepšou vizitkou kresťana. Nič tak neveriaceho nezneistí ako radosť. A naopak, tí veriaci, ktorí strašia okolie smutnou tvárou, vyvolávajú dojem, že kresťanstvo je náboženstvom amputácie a vysychania ľudskosti.

359. Tešme sa z toho, že môžeme plniť vôľu Božiu.

360. Kto vstúpil do vlastnej púšte duše, kto zažil ticho, sústredenosť a mlčanie, iste našiel a nachádza po blúdení, námahách cestu k Bohu.

361. Často namiesto toho, aby sme prežívali radosť kresťana v našom živote, sme ustarostení našimi povinnosťami, problémami, zhomom, svetskými záujmami, hodnotami tohto sveta, konfliktami s druhými, čo často môže byť príčinou našich hriechov. Vyznanie hriechov navracia túto radosť.

362. Nie každý máme k dispozícii hrubú peňaženku či bankové konto. Nie každý máme geniálny talent, ale každý má možnosť z toho, čo má, dávať mnoho, často snád' aj všetko, keď motívom a motorom konania je láska k Bohu a ľuďom. Je správne, že vieme bojovať proti pýche, lakomstvu.

363. Máme až pocit, že svet je iný a túžime, aby sa zastavil čas.

364. Šťastný ten, kto sa nevyhýba ťažkostiam a temnotám života, ale odvážne sa chopí svojho kríža. Šťastný ten, kto zostáva pokojný a priateľský, keď od neho druhý niečo chce. Šťastný ten, kto sa neuspokojí s polovičatosťou a cez všetky sklamaná vytrvá na ceste napredovania. Šťastný ten, kto nie je ľahostajný k núdzi svojho blížneho, kto má srdce a čas pre človeka vedľa seba. Šťastný ten, kto zostáva rýdzy, jasný a priezračný napriek každej moci pokušenia. Šťastný ten, kto si 'špiní' ruky núdzou svojho blížneho a prispieva tak k vnútornému riešeniu napätia a konfliktov. Šťastný ten, kto nie je zbabelý a prekonáva strach z odporu.

365. Evanjeliové rady, čistota, chudoba a poslušnosť tvoria základ, ku ktorým sa pridávajú charizmy, poslania, určenia, v ktorých je možné vidieť riadenie Boha. Patrí sa Bohu ďakovať za každé povolanie. Kto môže pochopiť, nech pochopí. Pretože povolanie nie je iba ľudská záležitosť a už nie politická či iná.

366. Kiež by sme sa otvorili Bohu, prijímali jeho slová, vnuknutia a podľa nich upravili svoje budúce konanie, život. V opačnom prípade nás môže inšpirovať niečo iné, čo ovplyvní náš život úplne inak, než stretnutie s tými, čo svoj život prežili naplno v Bohu.

367. Jedine z Boha sa dá načerpať láska, ktorá sa neteší z neprávosti, ale raduje sa z pravdy, ktorá všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa a všetko vydrží.

368. Svet od nás právom čaká lásku. Neopätovať lásku je veľký nevďak.

369. Sú ľudia, ktorí robia dojem, že sa vyznajú v Bohu, ako keby mali s ním horúcu linku.

370. Ale nie sú dnes mnohí hladní, aj keď si to neuvedomujú, - hladní v duši? A predsa, človek nežije len z chleba. Máme aj duše. Či duša je niečo druhoradé?

371. A neprechádza Ježiš aj dnes okolo nás? Áno!

372. Rozhodnúť sa musíme každý sám.

373. Myslíme si, že máme dostatok lásky k Bohu, k blížnym, k sebe?

374. Mýlia sa tí, ktorí hovoria, že Boh ich musí vždy vypočuť a hneď. Boh nie je nijaký automat, ktorý reaguje na mince. Boh má právo povedať aj „nie“.

375. Boh je vo vnútri každého človeka. V Bohu žijeme, hýbeme sa a sme. Boh je najhlbšou pohnútkou našich otázok a prostredníctvom viery sa nám zjavuje ako náš Otec, naša posila, Láska.

376. Ježiš bol zmyslom života pre Pannu Máriu a svätých.

377. Áno, aj zasvätený je človek z mäsa a kostí, ale často sám sa diví riadeniu od Boha, o ktorom sa často presviedča. Každý zasvätený by vedel rozprávať svoje tajomstvá, ako ho Boh povolal, viedol, formoval, o svojich víťazstvách porážkach, radoostiach i bojoch...

378. Viera nie je len niečo citové, ľahké, bez záväzkov, detské... Viera si vyžaduje zaujať zodpovedný prístup - primerane veku, postaveniu a poslaniu...

379. Povolania skutočne sú kvetom na roli Božej. Boh si pozýva kedy chce, koho chce a za akých okolností on chce.

380. Misijné poslanie sa týka všetkých a celej Cirkvi, a preto všetci v nej musia počuť o naliehavosti misií, ako dôsledku vyplývajúcom z hodnosti prijatej v krste.

381. Všetci musíme zvädzať boj o pravú lásku, pretože denne spoznávame útoky pokušenia tela, sveta a diabla, preto sa túžime posilniť, aby sme odolali a vytrvali v pravej láske.

382. Všetci máme byť nie iba horiacou zápalkou, ale i, a najmä, horiacou sviecou na svietniku.

383. Aj dnes si Boh posluhuje nami. Kristus kráča dejinami. Dejiny spásy zostavuje z tých najnepatrnejších vecí, ľudí a činov. Z kraháčkov chleba, pohára vody, z haliera chudobnej vdovy...

384. Ako často sa stáva, že v tej duchovnej slepote žijú mnohí, ktorí túžia po pravde, chodia okolo pravdy, dotýkajú sa pravdy.

385. Sme povinní konať, pomáhať, zachraňovať... Koľkokrát sme sa s Ježišom už v živote stretli?

386. Teraz je čas, aby sme sa zmobilizovali. Nemlčali vo svojom vnútri. Nedali sa od neprajníkov umlčať.

387. Čo možno čakať od sveta bez lásky? Vraždenie, nielen vo vojnách, ale i nenarodené deti, vraždenie manželskej lásky, súrodeneckej, susedskej, priateľskej lásky...

388. Najväčšie momenty v ľudskom živote nastávajú vtedy, keď človek spoznáva svoju biedu a verí v Kristovu moc - keď padá v pokore na kolená a začína sa modliť.

389. Boh je strojcom šťastia človeka, a o tom sa často presviedča ten, čo sa zriekol niečoho pre Božie kráľovstvo.

390. Svet nechce počuť o Božej láske. Ne-smieme prestať hovoriť o príkaze lásky a žiť príkaz lásky. Známe sú slová: Ak chcete, aby vás ľudia prestali počúvať, začnite hovoriť o láske.

391. Uvedomujeme si, že Ježiš právom od nás žiada a očakáva osobnú zaangažovanosť.

392. Spomeniete si, čo je cieľ, či zmysel vášho života? Prečo žijete? Čo chceme ešte v živote dokázať? A prečo?

393. Život bez lásky je možný, ale taký život je peklom, pretože jedine diabol nemôže a nechce milovať.

394. Kedysi sa hovorilo: „Všade dobre, doma najlepšie.“ Ľudia sa ponáhľali domov. Doma bol čas, aby si každý s každým pohovoril.

395. Nájst' správnu odpoveď na otázku o zmysle života znamená - nájst' dôležitosť a hodnotu vlastného života.

396. Výstup na 'štvortisícovku', dosiahnuť cieľ, je krásne a dobré, ale nesmieme zabudnúť, že sme pozvaní pracovať na svojej spáse a to vždy a stále.

397. Ježiš konkrétne spomína ruku, nohu, oko, čím často človek hreší. Každým zmyslom a každou časťou svojho tela, môže človek uraziť Boha. Všetko máme od Boha a pre Boha. Nik by nemal zneužiť dary proti Bohu.

398. Čím viac nás osvieti Duch Svätý svojimi darmi, tým s väčším úspechom môžeme poznať pravdu o svojom vnútri duše.

399. Podmienkou, aby sa človek vrátil k Bohu je - spoznanie, že je hriešnik.

☞ Dodatok o PANNE MÁRII ☞:

400. Cez oblaky dejín Božej spravodlivosti už žiari Hviezda ranná.

401. Panna Mária nás učí pozorovať život reálne; včas a vhodne reaguje, aby nedošlo k mylnému optimizmu; je na nás, aby sme si v jej škole nadobudli také hlboké poznanie o Božej svätosti, o príšere hriechu a o hrôze pekelného ohňa a večnej straty Boha, aby sme sa nikdy neodvážili urobiť niečo, čím by sme stratili Božie priateľstvo.

402. Môže Matka plná lásky, byť nevypočutá od Syna, ktorého srdce je prameňom všetkej lásky?

403. V Márii nachádzame živý vzor, podľa ktorého budeme ako duchovní umelci, vytvárať dielo svojho charakteru.

404. Mária bola slobodnou a rozumom obdarenou prirodzenou bytosťou - človekom; je zázrakom prozreteľnej Božej všemohúcnosti a dobroty.

405. Panna Mária učí pravej veľkodušnosti, pokoju, viere, nádeji a láske.

406. Neexistuje prosba, ktorú by Ježiš na príhovor svojej matky nevypočul.

407. U Márii majú prednosť tie prosby, v ktorých prosíme o duchovné dobrá; keď prosíme o odpustenie hriechov, o silu, o ochranu pred pokušeniami, keď prosíme o pomoc v napredovaní duchovných hodnotách, jednotlivých čnostiach.

408. Mária je slávou Jeruzalema, radosťou Izraela.

409. Aj skrze Máriu poznávame, že láska je jediným meradlom, podľa ktorého bude merať Boh hodnotu nášho života; všetko ostatné bude podradné.

410. Aj v našom živote Mária má zohrať, a aj zohráva vážnu úlohu. Márii sa neklaníme, ale Máriu si ctíme. Mária je našou orodovníčkou.

411. Na ceste s Máriou sa ide na isto k večnosti; na ceste s ňou sa neblúdi, zbytočne neobchádza a ani nezachádza, ale ide, hoci ťažkou a namáhavou cestou, ale tou pravou, primerane každému jeho okolnostiam určeným Bohom z lásky - je to cesta svätosti.

412. Mária je a bude stále svojím zjavom, príkladom a príhovorom zárukou šťastia pre všetkých úprimne hľadajúcich pravé šťastie.

413. V škole Márie môže študovať každý bez rozdielu a každý primerane má čas na konzultácie i skladanie skúšok. V škole, do ktorej sme všetci pozvaní, neobstoja leniví, vypočítaví, hriešni špekulanti, všetci ktorí uprednostňujú hriech; buď budú vykázaní, ale ešte skôr - sami sa vylúčia, odídu.

414. Príklad Ježišovej Matky učí, že sa vyplatí kráčať v jej šľapajach, pretože ona naučí tajomným cestám, po ktorých duše privedie k veľkosti.

415. Mária pomáha najst' svetu pravú lásku.

416. Vzor Panny Márie učí, že láska podstatne mení veci, udalosti, prostredie, ľudí.

417. Kto je v škole Márie, nepozera, kde Bohu slúži, ale ako si s láskou plní svoje povinnosti.

418. Kedykoľvek je to potrebné a nakoľko je to potrebné, Mária učí uhášať smäd lásky, hlad lásky, pocestného prijať z lásky, preniknúť väzenie láskou; učí vlievať zúfalým nádej, tmu premáhať svetlom, svietiť životom okoliu – aby blúdiaci našli správnu cestu.

419. Hoci Panna Mária žila v tichu, predsa je najväčšou hovorkyňou Božej lásky k ľuďom.

420. Srdce Panny Márie je predsieňou do Ježišovho srdca.

421. Mária je nová Eva, matka všetkých ľudí. Boh v nej našiel zaľúbenie, on si ju dopredu vyvolil, ona je tá, ktorej sa splnil sen každej izraelskej devy starozákonných čias – byť matkou Mesiáša.

422. Mária dnes stojí pred nami ako dokonalý príklad materstva a ženskosti. Nechajme sa ňou inšpirovať a viesť.

423. Mária nás učí vo svojej škole, ako sa nasýtiť a nezostať hladným naveky.

424. Mária chce stáť aj vtedy pri človeku, keď povedia „zomrel“, aby ho priviedla k Synovi ako svoje dieťa, ako brata, sestru.

425. Keď poznáme seba, okolnosti života, v ktorých žijeme, keď poznáme svoju hriešnosť a veľkú Božiu lásku, najmä cez sviatosť zmierenia, nepochybujeme o veľkej pomoci Panny Márie

426. Panna Mária je pre veriacich i neveriacich znamením nádeje.

427. Hoci je Panna Mária tým najvznešnejším stvorením, je blízko každému človeku a jej život plynul i plynie v službe človeku.

Na internetovej stránke
P. ĽUBOMÍRA STANČEKA

WWW.EVANJELIZACIA.EU

postupne pre Vás uverejníme:

- viac ako 100 e-kníf - homílie, vedecké, romány, zborníky a články
- viac ako 3000 homílií na roky A, B, C, i tématické
- viac ako 2920 denných meditácií
- viac ako 300 nahrávok z duchovných cvičení
- viac ako 20 divadiel s náboženskou tematikou i dedinské

STÁLE AKTUÁLNE BOŽIE SLOVO NA KAŽDÝ DEŇ

Ak máte záujem o
DENNÉ MEDITÁCIE ĽUBOMÍRA STANČEKA,
pošlite svoju e-mailovú adresu na:

evanjelizacia@evanjelizacia.eu

a text s odkazom na nahrávku Vám bude na Váš e-mail denne zadarmo zasielaný.

To všetko ZADARMO PRE VÁS - O.A.M.D.G.

Ľubomír Stanček

Herbár myšlienok Ľubomíra Stančeka 6.

89

Vydala
Misijná spoločnosť sv. Vincenta de Paul
v roku 2014

Prvé vydanie

ISBN 978-80-89570-05-8

EAN 9788089570058

